

Do sprostých rasistických psů mu bylo židovským společenstvím spíláno již v roce 1970. Hysterické reakce vzbudily dvě eseje, *Radical Chic* (Módní radikál) a *Mau-Mauing the Flak Catchers* (něco jako Dotírání na hromosvody), které jsou přitom „jen“ o tom, že „dvě strany se mohou vždycky dohodnout, ale je nemožné, aby se navzájem pochopily. Symbióza pravičáckého životního stylu s politickými názory vlevo a s občasným juknutím na proletářský primitivismus je vyloučená.“ [1] Těmito slovy Wolfe vystihl pokrytectví té části „angažující se“ zlaté mládeže („playboyů z Amnesty International“ apod.), které už nestačilo na „autentické hodnoty pionýrské Ameriky“ zhluboka kašlat: ona po nich chtěla - a také začala - plivat. A přestože od té doby Wolfe roky pracoval pro „pozlátkové“ magazíny typu *Esquire* nebo *Harper's*, vždy se už našel někdo, kdo jej počastoval přívlastky typu „domýšlivý, cynický, samolibý, nevkusný, vlezlý, falešný, exhibicionistický, nestoudný čmuchal“, což on sám systematicky a zdá se, že i s jistým požitkem, ještě

přižívoval. [2]

Novinář, spisovatel a výtvarník, vnímaný u nás především skrze LSD „kaleidoskop“ *The Electric Kool-Aid Acid Test* (Kyselinovej test), krátce před Buchananem hlasitě upozornil i na fakt, že témata, která se dnes z Ameriky šíří jako nové náboženství světem (pozitivní diskriminace, práva menšin, feminismus etc., hlavně ale „pocit viny bílé rasy“), zavlekli do USA emigranti z Německé říše. Patrně nejdále ve své kritice těchto neblahých trendů zašel právě v sérii esejí shrnutých pod názvem *Hooking Up* (cosi jako Propojení či Dávání, slangový význam je ovšem mnohem tvrdší). Spojené státy Wolfe přirovnává k armádě, která už skoro vyhrála bitvu, a na samém jejím konci vyvěsila bílou vlajku. Byli u toho publicisté jako Susan Sontagová, která již v roce 1967 označila v článku pro *Partisan Review* „*What's Happening to America*“ „bílou rasu za rakovinu lidských dějin“, v pozadí samozřejmě působili „čtyři jezci neomarxistické apokalypsy“, Lukács, Gramsci, Adorno, Marcus, anebo „Francouzi“ typu Derridy či Lévi-Strausse. Wolfe s ironií kritizuje servilní masochismus domácích akademických elit, [3] které zpochybňují hodnoty, které Ameriku učinili velkou a nekriticky přejímají vše cizí (skvělá kapitola *In the Land of the Rococo Marxists!*). [3b] Že pro takové Wolfovy výklady neměly ve velkých amerických listech pochopení, asi nikoho neudiví.

Nejproslulejší je Wolfe romanopisec. Jeho ambicí bylo vždy napsat velký balzakovský román, „společenskou fresku“, lidskou komedii naší doby, [4] ne jen babrat se na stech stranách ve vlastních průměrných komplexech, jak je to od jisté doby v literatuře obecně přípustné, ba žádoucí. „Nikdo ze spisovatelů si dnes nechce špinit ruce s korupcí, sociálními problémy, rasismem. To je v současné americké literatuře považováno za vulgární. Z našich univerzit lezou prefabrikovaní spisovatelé a o tomtéž také píší. O fenoménu zabezpečení důležitých funkcí velkého města se v amerických románech nepíše vůbec.“, vysvětluje Wolfe, který se

rozhodl tu špinavou práci udělat za ně. Dnes je „kronikářem Ameriky“ z dob „turbokapitalismu“, autorem dvou klíčových románů 80. a 90. let minulého století, *The Bonfire of the Vanities* (Ohňostroj marnosti), *A Man in Full* (Muž na vrcholu), které líčí, „jak blázniví v té době Američané byli“. [5]

Poznámky:

1. Většina proslulého románu Eduarda Limonova *To jsem já Edáček*, který byl napsán v New Yorku jen o několik let později, je svým způsobem rozvedením této věty.
2. Nebojácný Wolfe se považuje za dandyho: „Ano, jsem poslední dandy na zeměkouli. Dandy je člověk, jenž nehraje golf ani tenis, nelyžuje a věnuje se svému oblečení.“ Faktem je, že barvou obleků mu konkurovali jen Travolta v Horečce sobotní noci a Redford ve Velkém Gatsbym. Převléká se každých pět hodin a často působí směšně, nicméně svérázný styl mu nikdo neupře.
3. „Ohebné dary ducha“ nejsou pochopitelně jen znakem amerických intelektuálů. Už koncem třicátých let jeden vlajkař na adresu zdejších liberálů kdesi poznamenal: „...naši inteligenci jsme viděli a slyšeli papouškovat všechny -ismy, jak je pěna mód nosila - ale nevěřit a nežít nikdy ani s jedním z nich - vyjma snad protekcionismu.“
- 3b. Eseje nabízejí široký záběr, od sexuálních vztahů dnešní mládeže (to je právě ono *Hooking Up*) k pohledu na vývoj internetu prizmatem katolictví Teilharda de Chardin či na katolicismus přestoupivšího teoretika médií Marshalla McLuhana.
4. Jakýsi maximálně zhuštěný výtah „lidské komedie“ 19. století podává Balzac v kapitole Pařížské fyziognomie z knížky *Dívka se zlatýma očima* (Brno, Atlantis 1942): tady se učil i Karel Marx..
5. Jádrem prvního románu je situace, kdy se „bílý milionář stane obětí neadekvátní kampaně, rozdmýchané ve jméno falešné rasové svobody“. Kdo chce nahlédnout do mechanismů, jak asi dnes naši lidskoprávaři pracují s cikány, nebude zklamán. Podstatnou dějovou linií druhého je obvinění černošského obránce slavného fotbalového týmu ze znásilnění dcery jednoho z nejvýznamnějších bělošských podnikatelů Atlanty. Úkolem prominentního právníka, taktéž černocha, který má „hvězdu“ hájit, je pak i „zabránit tomu, aby složité a neustále napjaté vztahy mezi bělochy a černochoy v Atlantě nepřerostly v rasové nepokoje“. Wolfe, jak zdůrazňuje nakladatel, ovšem v obou románech čtenáře protáhne všemi možnými prostředími (jak v New Yorku, tak v Atlantě, od polosvěta ilegálních přistěhovalců po milieu finančníků a developerů) a „nabídne mu obraz života, který se v Americe skutečně žije“.